

Când se surpă temeliile – Psalm 11,3

„Când se surpă temeliile” este tema noastră de astăzi, și pentru aceasta citesc din Psalmul 11 versetul 3: «Și când se surpă temeliile (textual: stâlpii de susținere), ce ar putea să mai facă cel neprihănit?» Această întrebare o pune David aici în psalmi, și ce importanță mare are această întrebare! S-o ascultăm încă o dată: «Și când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?» O întrebare dramatică! Ce s-a petrecut aici? Dacă privim în acest psalm, în versetul anterior se spune: «Căci iată că cei răi își încordează arcul, își potrivesc săgeata pe coardă, ca să tragă pe ascuns asupra celor cu inima curată.» Despre ce este vorba aici? Eu vreau să generalizez și aceasta înseamnă că aici este vorba despre lupta dintre fărădelege, și anume fărădelege în sensul lui Dumnezeu, ce El numește fărădelege, deci este vorba de lupta dintre fărădelege și adevărul veșnic valabil al lui Dumnezeu, neprihănirea Sa. Și în această luptă suntem noi puși astăzi, de fapt fiecare, în toate timpurile. Dar și noi astăzi suntem puși în această luptă dinte fărădelege și adevărul dumnezeiesc veșnic valabil. Noi ducem această luptă nu cu brutalitate, aceasta este foarte clar. Pentru noi ca creștini aceasta ar trebui să fie departe de noi, și dacă cineva vreodată procedează în felul acesta, acela nu a înțeles Cuvântul. Nu, nu despre aceasta este vorba, dar există o luptă spirituală în care și noi suntem puși; este vorba dacă noi ne adaptăm la fărădelege sau rămânem la adevărul lui Dumnezeu. Dacă stâlpii de susținere sunt surpați, ce face atunci cel neprihănit? Mai întâi vrem să ne întrebăm, cine este cel neprihănit, căci despre cel neprihănit este vorba aici, și a doua întrebare, ce sunt acești stâlpi de susținere.

Mai întâi cel neprihănit: «Și când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel *neprihănit*?» Ce înseamnă de fapt neprihănit (drept)? Eu cred că cei mai mulți oameni știu înlăuntrul inimii lor ce este drept. Probabil nu în fiecare detaliu, însă totuși în mare. Cum se face, că omul știe de fapt ce este drept? Vine de acolo, că Dumnezeu a așezat aceasta în adâncul inimii, chiar și omul care nu vrea să aibă a face cu Dumnezeu știe în adâncul inimii ce este drept și ce este nedrept. Dar este clar, cu cât te îndepărtezi mai mult de Dumnezeu și de adevărul Său, poți după aceea să fi adus într-o așa zăpăceală, da, te lași dus în această zăpăceală, căci tu însuși de îndepărtezi de adevărul lui Dumnezeu, că poți ajunge să nu mai știi ce este fărădelegea în sensul lui Dumnezeu și ce este adevărul Său. Acolo se poate ajunge, dar de regulă omul știe să diferențieze între bine și rău, chiar dacă nu vrea să facă binele. Și cine este cel drept? Cine este cel drept în sensul Noului Testament? Căci sub acest aspect vrem să studiem textul. Este drept acela care de douăzeci de ani nu a mai făcut nici o greșală? Acesta nu este cel drept în sensul Noului Testament, și trebuie să spunem, așa ceva nu există. Epistola către Romani ne spune: «Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar» (Romani 3,12). Aceasta este valabil în orice caz pentru aceia care spun, eu totdeauna am fost drept, din naștere am fost totdeauna drept. Biblia spune, nu, nu este așa; și dacă noi astăzi am fost drepti, aceasta este o altă întrebare. Cine este cel neprihănit? Neprihănirea, pe care ne-o prezintă Noul Testament, este orientată spre Isus Hristos, și ea vine prin credință, și ea este anunțată deja în Vechiul Testament. Prin prorocul Habacuc se spune «cel neprihănit va trăi prin *credința* lui» (Habacuc 2,4), și nu prin neprihănirea lui, pe aceasta nici nu o putem dovedi; cel neprihănit va trăi prin credința lui. Și credința aceasta este credința în Domnul Isus Hristos, care ne iartă vina: acesta este primul lucru care trebuie făcut, pentru a putea să devii neprihănit. Noi nu putem să anulăm nedreptatea noastră, pe care am făcut-o până în momentul acesta. Nu, aceasta are loc numai prin Isus Hristos, și Evanghelia ne revelează această neprihănire. Și această Evanghelie la rândul ei, ne spune epistola către Romani, revelează «neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu prin credință, și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”». (Romani 1,17) Numai în felul acesta devenim noi neprihăniți. Dar trebuie să prevenim, căci sunt păreri sau chiar concepții care spun că neprihănirea evanghelică arată în felul următor: este indiferent ce faci. Poți face conștient tot ce vrei; harul este prezent, și el acopere totul. Da, harul este prezent, dar Biblia ne spune că tu nu poți face tot ce vrei. „Noi suntem evanghelici” – se spune – „și pentru noi este valabil harul”. Da, harul

este valabil, dar vrem să auzim ce spune Biblia în privința aceasta. În 1 Petru capitolul 2 se spune: «El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn», Acesta este Domnul Isus, apoi urmează încă ceva: «pentru ca noi», El a purtat păcatele noastre pe cruce nu ca noi să știm, că El le-a purtat, și să facem ce vrem și cum vrem noi, nu de aceea le-a purtat, ci «pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire.» (1 Petru 2,24) Aceasta este ținta Bibliei. Vedeți, aceștia sunt cei neprihăniți, așa cum îi vede Dumnezeu. Sunt aceia care au fost curățiți prin puterea sângelui lui Isus Hristos, și sunt aceia care începând de acum *nu mai vor* să trăiască în păcat. Ei nu sunt oameni fără greșeli, nu, nu sunt. Căci Iacov, care a scris epistola, nu a vrut să trăiască în păcat. Sau credeți că el a vrut să trăiască în păcat? Nu, desigur nu, dar el a scris, «Toți greșim în multe feluri.» (Iacov 3,2) El spune aceasta. Dar nu pentru că vrem să greșim, nu pentru că nu vrem să renunțăm la păcat, nu, nu din cauza aceasta greșim. Noi suntem oameni și ne lăsăm ușor copleșiți și facem ceea ce nu vrem. Și în acest caz este valabil sângele lui Isus, tot așa cum a fost atunci când ne-am pocăit. El nu este valabil numai până la momentul pocăinței, și după aceea nu mai este valabil. Dar este așa, că cel care urmează pe Domnul Isus nu mai vrea să aibă în inima lui ce este păcat, vrea să fie mort față de păcat. Și nu este mândrie – poate să fie și mândrie, dar să nu fie -, faptul că spunem că suntem sfinți. Adevărații sfinți de fapt nici nu se văd chiar așa de sfinți. Nu demult am citit ceva în sensul acesta. Cineva a oferit un pliant cuiva, și acesta a zis: Dumnezeu voastră sunteți pentru mine un sfânt ciudat. Nu știu de ce el a gândit în felul acesta. Da, a spus el, ciudat, probabil că sunt, dar sfânt sunt cu siguranță. Celălalt a început să râdă și să spună: Ce? Dumnezeu voastră sfânt? Stați puțin, mă duc la rudele dumneavoastră, și am să întreb să vedem dacă sunteți într-adevăr fără greșeli. Pastorul Wilhelm Busch relatează despre aceasta și spune că este o concepție foarte greșită despre sfințenie. Sfințenie nu înseamnă lipsa de greșeli. Și el este de asemenea de părere, că cei cu adevărat sfinți de fapt nici nu se consideră sfinți. De unde vine aceasta? Deoarece Dumnezeu lucrează în interiorul lor, și ei își dau seama mereu că ei greșesc mereu: iarăși nu am făcut ce nu este la locul lui, ce nu se cuvine. Și așa lucrează Dumnezeu în oameni. Aceștia sunt sfinții, aceia la care Dumnezeu poate lucra. Și de ce sunt ei sfinți? Ei sunt sfinți prin sângele lui Isus Hristos. Și, ori de câte ori ei recunosc că Domnul vrea să le ia ce nu este în ordine, acest proces se numește sfințire. Dar aceia care gândesc că sunt sfinți, în sensul complet fără greșeli, aceștia cu siguranță nu sunt sfinți. Dar așa cum am spus, sfinți sunt oamenii care nu mai vor păcatul, chiar dacă mai greșesc. Aceștia sunt cei neprihăniți. Biblia spune în Proverbe: «Căci cel neprihănit de șapte ori cade, și se ridică» (Proverbe 24,16), deoarece Dumnezeu este cu el, vrea să rămână cu el, dar despre păcătos se spune altceva: «dar cei răi se prăbușesc în nenorocire». Deci acești neprihăniți știu despre neprihănirea lui Dumnezeu și doresc să trăiască în ea. Și acum iarăși întrebarea: «Și când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?»

Am studiat despre cel neprihănit. Acum trebuie să ne ocupăm cu temeliile (stâlpii de susținere), cu stâlpii de susținere care se surpă. Ce înseamnă o temelie (un stâlp de susținere)? Vreau să dau două exemple. Ne imaginăm o casă, așa cum au fost construite odinioară templele, așezată în totalitate pe stâlpi; mai târziu însă, în antichitate era așezat un acoperiș deasupra. Eu mă refer la construcțiile la care deasupra vin două sau trei etaje și după aceea vine acoperișul. Tot etajul de jos practic nu este un etaj, ci sunt numai acești stâlpi și pe ei este așezată clădirea. Aceștia sunt stâlpii de susținere. Ce se întâmplă dacă acești stâlpi sunt surpați? Știm ce se întâmplă; toată clădirea se prăbușește, totul este la pământ. Așa de importanți sunt stâlpii de susținere. Întâmplător, în zilele noastre au fost surpați stâlpii de susținere. Clădirea universității din Frankfurt a fost dărâmată. Ieri am citit în presă, că 950 kg exploziv au fost plasate în 1.400 de găuri făcute în stâlpii de susținere ai clădirii. În stâlpii de susținere, sau cel puțin o mare parte din exploziv a fost plasată în stâlpii de susținere. Din afară nu se vedea nimic. Un frate dintre noi a văzut aceasta. El a mâncat la prânz la noi și ne-a prezentat filmul pe care l-a făcut. Countdown-ul a ajuns la zero și apoi într-o clipă, deodată a început să se prăbușească peretele exterior. La început am avut impresia că înapoia clădirii stătea o altă clădire înaltă, dar nu era, era nucleul clădirii. Și apoi nucleul s-a prăbușit deodată în sine însuși. O clădire mare, clădirea universității, în scurt timp a

fost rasă de pe suprafața pământului. De ce? Pentru că au pus exploziv în stâlpii de susținere. Acesta este rolul stâlpilor de susținere, despre ei este vorba astăzi. Despre care stâlpi de susținere este vorba, despre aceia din beton? Nu, nu despre ei este vorba, ei au fost numai un exemplu. Când se surpă temeliile am văzut ce se întâmplă. *Când se surpă temeliile*, despre ce temelii este vorba? Este vorba de temeliile dreptului divin pe care se sprijină totul. Când acestea se prăbușesc, atunci tuturor ne merge rău.

Există temelia mântuirii. Care este această temelie a mântuirii? Ea este prezentată în evanghelia după Ioan 3,16. Știți ce spune acolo? «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.» Cine surpă această temelie, clădirea aceluia este distrusă. Din viața lui nu mai poate deveni nimic pentru veșnicie. Cine crede în Fiul are viața veșnică. Și Petru spune cum are loc aceasta: pocăiți-vă și botezați-vă în Numele lui Isus Hristos, iar Dumnezeu Își va face partea Lui. Cine a făcut cu adevărat aceasta, știți?, pentru el este valabilă prima poruncă. Vrem să ne ocupăm pe scurt cu poruncile, căci eu gândesc că ele sunt stâlpi de susținere.

Pentru el este valabilă prima poruncă. Ce stă în prima poruncă? «Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să n-ai alți dumnezei afară de Mine.» Așa trebuie să fie cu cel născut din nou, cu acela care și-a predat viața Domnului Isus. Dumnezeu l-a scos din robie. Acesta nu mai este un tablou; Egiptul ar fi fost un tablou, căci cu Israel a fost așa. Astăzi la noi este vorba de robie; despre ce fel de robie? Este robia păcatului. Și cine crede în Isus, pe acela El l-a scos din robie, și El spune acum: «Să n-ai alți dumnezei afară de Mine: *Eu sunt Dumnezeul tău.*» Acesta este stâlpul principal al vieții. Imaginați-vă: dacă acesta este surpat, dacă acesta nu este ridicat – mai întâi el trebuie să fie ridicat în viață, abia după aceea poți clădi deasupra – sau acolo unde el a fost ridicat și apoi a fost surpat, toate sunt nimic. Aceștia sunt stâlpii mântuirii. Vedeți, la acești stâlpi ai mântuirii lucrează diavolul cu putere, ca să nu fie ridicați, respectiv să fie surpați în viața aceluia care posedă stâlpii de susținere. El încearcă să facă găuri în ei, și să așeze exploziv în ele, dar mai mult de 950 kg. Dar prin harul lui Isus putem împiedica ca el să facă găuri în ei; însă el are interese mari să facă aceasta. Pătrunde până în teologie, unde acești stâlpi sunt surpați; acolo ei nu mai există. Ce catastrofă!

Dar mai sunt și alți stâlpi de susținere ai dreptului divin, care slujesc și la trăirea împreună a oamenilor. Vrem să privim scurt și în celelalte porunci. Ele constituie împreună un întreg, sunt componente ale mântuirii dar și ale trăirii împreună.

Să ne gândim la porunca a doua: «Să nu-ți faci chip cioplit ... Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești.» Ce înseamnă aceasta în sensul cel mai larg? Nu vreau să mă ocup cu slujirea la idoli, ci vreau să vedem ce înseamnă aceasta în sensul cel mai larg. La ce se închină oamenii? La lucrările mâinilor lor. Și cum se închină lumea, dar și noi trebuie să fim atenți, la lucruri făcute! Este materia care stăpânește omul; pot să fie lucruri diferite, pot să fie cele mai diferite lucruri care stăpânesc pe om și cărora el se închină. Dumnezeu spune; să nu faci aceasta, și unde are loc aceasta, acolo a fost surpat un stâlp de susținere în viața unui om. Valorile au fost mutate de la locul lor.

Cum stau lucrurile cu porunca a treia? «Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeul tău.» Ce înseamnă aceasta în principiu? Înseamnă că nu mai este teamă de Dumnezeu. Poți să iei Numele Domnului în deșert fără să fi conștient. În sensul cel mai profund aceasta este o poruncă care ne atenționează de pericolul de a nu mai avea teamă de Dumnezeu. Și acest stâlp este astăzi frecvent surpat. Desigur, există totdeauna oameni cu teamă de Dumnezeu, dar este vorba în general: cine mai are astăzi cu adevărat teamă de Dumnezeu? Acela este privit cu batjocură. Omul nu mai cunoaște instanța supremă, și aceasta este foarte îngrozitor. Când un om nu știe că deasupra lui este instanța supremă și gândește că judecătorii lumii nu au văzut nimic, eu pot face în continuare ca până acum și chiar cele mai îngrozitoare lucruri. Și când el nu știe că Dumnezeu stă deasupra și privește, omul devine fără scrupule. Astăzi sunt unii de felul acesta. Ei gândesc că nu este un Dumnezeu care vede totul. Stâlpul este surpat, la mulți. Ei iau în deșert Numele lui Dumnezeu, în sens larg, ei nu au nici o teamă de Dumnezeu. Și ce ne spune Biblia în Psalmul

111? «Frica Domnului este începutul înțelepciunii; toți cei ce o păzesc au o minte sănătoasă.» De aceea este așa de puțină înțelepciune, *adevărată înțelepciune*, deoarece frica de Domnul lipsește.

Cum spune în porunca a patra? «Ține ziua de odihnă, ca s-o sfințești, cum ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău.» Trebuie să spun că este singura poruncă, care în Noul Testament nu este repetată ad-literam. Dar în sens larg este odihna înaintea lui Dumnezeu, să vii în liniște înaintea Lui. Și aceasta a fost surpată. Diavolul ispitește pe toți, și chiar și pe noi, mereu să alergi, mereu în goană, numai să nu vii în liniște înaintea lui Dumnezeu. Surpată!

Cum se spune în porunca a cincea? «Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.» Și această poruncă este surpată. Omul nu mai are nici o teamă de Dumnezeu, nici un respect față de Dumnezeu, și de aceea nu mai este nici un fel de respect în general. Nici măcar cei mai mici copii nu mai au respect, ca să nu vorbim numai despre respect față de părinți, ci în general față de generațiile mai în vârstă. În trecut a fost altfel, nu întotdeauna și nu pretutindeni, dar în general astăzi se răspândește lipsa de respect și, ca să revenim la poruncă, față de părinți; nu mai este nici o cinstire. Surpată! Nu pretutindeni, dar tendința este în acest sens.

Să ne gândim la porunca a șasea. Acum vin porunci scurte, foarte scurte. Eu le-am scurtat pe celelalte, ele spun mai mult. «Să nu ucizi». Vei spune, aceasta este respectată. În general în popor nu încearcă unul să omoare pe celălalt. Nu se poate spune așa ceva, sunt numai excepții. Dar să privim un domeniu, unde cei care sunt uciși nu țină – sunt avorturile. Aici lumea s-a schimbat masiv. Nu este aceasta omor? Dacă ne gândim că în psalmul 139 psalmistul spune: «Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau.» Când nu era decât un embrion, fără chip, ochii lui Dumnezeu vedeau acest embrion fără chip și «în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite.» Știți ce înseamnă aceasta? Dumnezeu a scris într-o carte zilele acestui embrion fără formă. Și vine omul, și spune: zilele nu trebuie să vină. Este îngrozitor. Desigur Dumnezeu este mai mare decât toți. El știa aceasta. Dar totuși noi trebuie să privim aceasta așa. Dumnezeu nu a vrut ca omul să intervină cu mâna lui. Ce face Dumnezeu cu nașterile eșuate, aceasta este treaba Lui. Dar că omul intervine, și întrerupe zilele, ucide acest embrion fără formă, este îngrozitor. Imaginați-vă, Dumnezeu a scris toate zilele și vine omul și zice, nu, nu, și taie zilele. Și ce mare este numărul acestora! Pe drept suntem astăzi indignați cu privire la morții din al doilea război mondial, din primul război mondial, dar cei din al doilea război mondial au fost mai mulți, și de toate fapte de groază săvârșite. Dar știți câți oameni, câți embrioni fără formă sunt distruși într-un an, după aprecierile Organizației mondiale a sănătății? Se apreciază că o cincime din sarcini sunt întrerupte. Ce are aceasta de spus? În jur de 42 de milioane de oameni în fiecare an sunt omorâți. Am putea spune că în fiecare an, în funcția de mărimea unui popor, un întreg popor este șters de pe pământul acesta. Și Dumnezeu spune: Să nu ucizi! Acest stâlp este surpat, aducând motivări aparente. Dacă motivarea este: Pântecul meu îmi aparține. Da, îți aparține, dar această viață aparține lui Dumnezeu. Când se surpă temeliile, ce face atunci cel neprihănit?

Porunca a șaptea: Să nu preacurvești. Nu este astăzi în mari dimensiuni surpată? Adulterul este la modă. Face parte din stilul zilnic de viață. În emisiunile la televizor astăzi, eu nu cunosc pe cele actuale, dar știu, au trecut mai mult de douăzeci de ani, când la locul meu de muncă de odinioară am aflat ce se transmitea la televizor. Se discuta cine și cum au divorțat, tema era la ordinea zilei, erau chiar eroii zilelor, și aceasta se planta în suflete; era normal să divorțezi, și alții fac așa. Dar ce nenorocire rezultă din aceasta? Astăzi se vorbește despre patchwork¹ familii. Noi nu vrem cu nici un chip să privim cu dispreț acolo unde există astfel de relații, doresc să spun aceasta. Cine suntem noi să facem aceasta? Nici noi nu am fi mai buni, în ceea ce privește firea noastră. Nu despre aceasta este vorba, lor trebuie să li se dea ajutor. Dar este vorba de altceva; că aceste stări s-au înmulțit așa de mult. Și știți care este cauza? Este în această poruncă, care a fost surpată: Să nu preacurvești. Și trebuie să extindem aceasta astăzi. Morala sexuală este degradată total. Și morala familiei este degradată. Dar toate acestea sunt în legătură cu aceasta și din cauza aceasta iau naștere astfel de relații, când statul spune, trebuie să ne reorientăm total. Și biserica spune: noi

¹ Sunt familii în care cel puțin unul din părinți aduce cu sine în noua familie un copil din căsnicia avută anterior (n.t.).

trebuie să ne reorientăm. Depinde în ce sens: să ajutăm oamenilor? Da. Dar să se spună, este totul corect să se facă în continuare așa, să se spună tinerilor, faceți în continuare așa, răspunsul este cu totul altul. Când astfel de fundamente, astfel de stâlpi de susținere sunt surpați, atunci clădirea se prăbușește. Gândiți-vă la acea clădire a universității, exact așa se întâmplă.

Porunca a opta: Să nu furi. Ei, lasă. Nu am jefuit nici o bancă. Dar câte se întâmplă chiar și în lucrurile mici! Necinstea, care este prezentă: ei lasă, o fac toți. Dumnezeu spune, este un stâlp de susținere: să nu furi.

Porunca a noua: Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău. Este vorba în primul rând de dezonorare. Este un lucru grav, când cineva dezonoarează pe altul. El știe că ceea ce spune nu este adevărat, și totuși spune. Sunt și greșeli. Pe mine mă interesează când se face conștient. Și cercul îl putem desigur extinde, să nu mărturisești strâmb, să nu minți. Ca și creștini să nu avem nici o plăcere în minciună. Și în cartea Apocalipsa stă un cuvânt sever: «Nimic întinat nu va intra în ea», în cetatea cerească – Ierusalimul ceresc, «nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună.» Cine trăiește în minciună o face conștient. Nimeni nu va intra în ea. Acestea sunt temelii.

Și ultima poruncă, a zecea: «Să nu poftești nevasta aproapelui tău: să nu poftești casa aproapelui tău, nici ogorul lui, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici un alt lucru care este al aproapelui tău.» Dacă toate acestea ar fi respectate, atunci mâine nu ar avea loc unele lucruri, căci multe se petrec din cauza poftei. Se dorește să se aibă ce are celălalt, dar nu se ajunge acolo, dar dacă s-ar face așa și așa atunci vei avea. Să nu poftești nici nevasta aproapelui tău. Noi putem să îndreptăm vârful suliței și înspre noi înșine, și să ne gândim că noi nu trebuie să ne facem așa fel, ca să devenim poftiți, aceasta este valabil și pentru femei, și să se ajungă să te comporti cum nu se cuvine. Și aceasta este astăzi înlăturată. Și de aceasta vrem să ținem seama, căci prin aceasta dai naștere în celălalt la pofte – desigur, pentru el rămâne în continuare valabil, să nu poftești; porunca nu pierde din valabilitate – dar noi trebuie să ne comportăm cum se cuvine, Biblia ne spune și aceasta. Și aceasta este astăzi surpată tot mai mult.

Să reținem. Noi am privit astăzi cele zece porunci, dar sunt mai mulți stâlpi de susținere, care pot fi surpați. Astăzi nu putem să-i studiem pe toți. Dar este vorba de principiu. Deci am văzut stâlpi de susținere, și mai sunt și alții. Cine respectă astăzi poruncile lui Dumnezeu, știți de ce are parte? El este privit ca înapoiat; ei spun, ce este cu el? Și pe lângă acesta trece lumea alături, ce fel de concepții sunt acestea? Dragii mei, dacă sunt principii deduse din Cuvântul lui Dumnezeu, dacă sunt principii ale lui Dumnezeu, atunci lăsați-le să vorbească. Căci se pune întrebarea – ea nu a primit încă răspuns – vreau s-o mai pun încă o dată: «Când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?» Da, și atunci când teologia surpă temeliile - astăzi nu mai este valabil, astăzi totul este altfel, toată lumea spune că odinioară a fost așa, dar acum nu mai este așa – deci dacă așa se întâmplă, deoarece sunt temelii ale lui Dumnezeu, ce face atunci cel neprihănit? În Psalmul 11 nu se dă direct răspunsul. În Psalmul 11 ne este descrisă numai comportarea lui Dumnezeu față de cel neprihănit și față de cel rău, este clar, dar răspunsul încă nu îl avem. Dar este un răspuns în Biblie: el este în cartea Iov. În cartea Iov capitolul 17 versetul 9 se spune: «Cel fără prihană rămâne totuși tare pe calea lui.» Aceasta stă scris aici. Încă o dată întrebarea: «Când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?» «*Cel fără prihană rămâne totuși tare pe calea lui.*» Ce înseamnă aceasta? Să nu renunțăm la adevăr! Dar toți renunță la adevăr. «*Cel fără prihană rămâne totuși tare pe calea lui.*» Aceasta ne spune Biblia. Nu este vorba de a convinge prin constrângere pe alții de această cale, despre aceasta am vorbit deja. Nu este vorba despre aceasta, ci dacă noi ținem sau nu ținem cu tărie la adevăr, sau bucățică cu bucățică îl lăsăm să dispară. Sau vrem să spunem; noi vrem să ținem cu tărie la acești stâlpi de susținere. Căci toate celelalte atitudini înseamnă că noi ne adaptăm treptat, treptat la duhul timpului. Ce înseamnă aceasta? Acest duh al timpului vine permanent, pas cu pas. Dacă astăzi am privi 20 de ani în viitor și am ști ce se va întâmpla atunci, astăzi am spune, nu, nu, așa ceva nu poate fi. Dar lasă să treacă cei 20 de ani, dacă va mai dura atât. Se va lăsa duhul timpului să lucreze pas cu pas și se va spune, astăzi totul este normal, totul a devenit normal. «*Când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă*

cel neprihănit?» «Cel fără prihană rămâne totuși tare pe calea lui.» Nu este calea celui neprihănit, este calea lui Dumnezeu, căci altfel nu ar fi fără prihană. Ce înseamnă aceasta? Să nu se acorde spațiu duhului timpului în această privință. Aceasta nu înseamnă că în anumite domenii nu putem moderniza ceva, sau să nu folosim ceva nou. Nu despre aceasta este vorba. Este vorba ca să nu acordăm frâu liber duhului timpului care *acționează în morală lui Dumnezeu, în principiile lui Dumnezeu*, și acolo vrea să pună explozivul lui; acestuia trebuie să ne împotrivim. Nu înseamnă că astăzi trebuie să mergem cu căruța cu cai, când există autoturisme, să nu confundăm acestea. Nu despre aceasta este vorba. Sunt și astăzi tendințe, că trebuie să arăm cu plugul cu cai – se poate face și aceasta, dacă ești fericit făcând așa, este în ordine, nu depinde de aceasta, dar nu despre aceasta este vorba, *este vorba de valorile pe care le dă Dumnezeu ca temelii*, acestea sunt surpate. În privința aceasta Biblia ne spune: «Cel fără prihană rămâne totuși tare pe calea lui.» Noi trebuie să ținem cu tărie la calea neprihănitului lui Dumnezeu. În prima epistolă către Timotei se spune: «*Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii, pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă.*» Aceasta este făgăduința. Astăzi nu se mai stăruiește, și nici în principii, tot mai puțin se stăruiește în ele, sunt trecute cu vederea, și dacă parafrazăm afirmația, se ajunge la sfârșit să nu mai fi sigur de propria mântuire, și cei care te ascultă, nici ei nu mai primesc, în veac. În a doua epistolă către Timotei se spune: «*Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”; și, „Cine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege.”*» „Ține cu tărie”, aceasta spune Biblia. Dar nu este aceasta în dezavantajul nostru? Avem noi puterea necesară? Putem noi să rezistăm? Să mai punem încă o dată întrebarea, și să citim răspunsul, dar de data aceasta în întregime, nu l-am citit în întregime: «*Când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?*» Și acum răspunsul complet din Iov 17: «*Cel fără prihană rămâne totuși tare pe calea lui, cel cu mâinile curate se întărește tot mai mult.*» Nu prin faptul că tu ții cu tărie vei avea succes, nici nu vei putea rezista împotriva mulțimii. Dar cu toate acestea, ține cu tărie și te vei întări tot mai mult. Aceasta este făgăduința. Nu vrem să luăm aceasta cu noi? *Dumnezeu este de partea celui neprihănit.* Să nu uităm aceasta! Am văzut mai înainte cine este cel neprihănit. Dumnezeu este de partea celor neprihăniți, dar El nu stă de partea celorlalți. Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?, dacă suntem neprihăniți în acest sens. «Cum trece vârtejul, așa piere cel rău; dar cel neprihănit are temelii veșnice», de aceea să ținem cu tărie. Toate celelalte vor trece. Cât de mult s-a schimbat duhul timpului. Odată duhul timpului a fost așa, că cei care au făcut lucrurile cele mai îngrozitoare au fost așezați în locurile cele mai înalte ale statului. Toți gândeau, dacă aș putea ajunge acolo. Și după câțiva ani, au ajuns să fie cei mai de jos, unii chiar atârnavă în spânzurătoare. Niciodată și nicidecum să nu ne construim clădirea pe acest duh al timpului, pe curente timpului, căci atunci vom aparține celor răi, care deodată nu mai sunt, dar cel neprihănit are temelii veșnice. «*Căci el nu se clatină niciodată, pomenirea celui neprihănit ține în veci.*» Aceasta este făgăduința lui Dumnezeu. Și aceasta numai pentru că Dumnezeu stă de partea celui neprihănit. De aceea să ținem cu tărie, dacă temeliile se surpă, să nu ne lăsăm antrenati, să ținem cu tărie, să nu ne dedăm după duhul timpului. Noi avem nevoie de etaloanele bune ale lui Dumnezeu. Dacă le avem și le păstrăm, atunci vom putea rezista.